

[Petra Petersen.]

brugsvarer, forsøgt at forklare den det med, at man har givet den en erstatning, bl. a. med det forslag om børnetilskud, vi behandlede i går. Men hver gang har man narret befolkningen; de fattigste er blevet dårligere stillet, hver eneste gang man har taget et tilskud væk; man har gjort det sværere for de fattigste at leve. Jeg er forbavset over, at socialdemokratiet ikke nu har benyttet lejligheden til som i fjor at kræve et større tilskud til rugbrødsprisen.

Oluf Pedersen: Sidste år gennemførte man tilskudsordningen som en afviklingslov, hvilket gjaldt både rugbrød og mælk. Siden da er prisen på rug faldet fra 60 kr. til 40 kr., og den har endda været længere nede. Da rugen i 1914 kostede 12 kr., hvilket svarer til en udgift til rug på 33 øre for hvert rugbrød, var handelsprisen 56 øre, så der blev til bager og møller, udbringning o. s. v. 23 øre for hvert brød. I dag koster rugen 39 kr. — i lovforslagets bemærkninger gør man det op til 41 kr., og hvis man nu regner med disse 41 kr., svarer det til en pris på 1 kr. 14 øre for hvert rugbrød. Med den pris, der nu betales, nemlig 1 kr. 97 øre, bliver der 83 øre til bager og møller for hvert brød. Altså: når rugprisen var betalt, var der i 1914 23 øre tilbage, og nu er der 83 øre. Jeg mener, at de 23 øre i 1914, set i forhold til hele udviklingen, svarer til de 83 øre nu, og jeg kan ikke se begrundelsen for, at man så skal give 26 øre pr. brød i statstilskud og dermed have en statsudgift på 11,3 mill. kr., for jeg kan da slet ikke indse, at man skal opretholde et sådant tilskud for de fattiges skyld; det synes jeg er helt urimeligt.

Med det prisfald, der er sket på brødkornet, er en fuldkommen afvikling helt ligetil, og jeg mener også, at det samme må gælde med hensyn til mælk. Nu er der det særlige forhold med mælk — det ser også ud til, såvidt jeg kan vurdere det, at det har præget stillingen her i tinget — at tilskuddet til nedsættelse af mælkeprisen ganske utvivlsomt delvis kommer leverandørerne tilgode; det er ikke forbrugerne, der får det hele.

Hvis man nu ophævede begge disse tilskud, både tilskuddet til nedsættelse af rugbrødsprisen, der forsåvidt ikke giver nogen

lavere rugbrødspris, og tilskuddet til nedsættelse af mælkeprisen, der i hvert fald delvis kommer leverandørerne tilgode, var der sparet 50 mill. kr. Dette beløb kunne man bruge — og det kunne jeg godt tænke mig man gjorde — til afskaffelse af kaffeskatten, cikorieskatten, sukkerskatten, tændstikskatten og også papirskatten, hvilket sidste i og for sig ville være naturligt, da man nu skal til at indpakke rugbrødet, og det giver en stor prisstigning, fordi man har skat på papiret. Man kunne måske klare dette ved at refundere skatten, ligesom man gør overfor visse andre ting, men det giver vist for stor en administration. Så ender det med, at man ikke får anden papirskat end den, der er lagt på bøger. Det er jo et udtryk for, at vi er den kultur-nation, vi er, at vi lægger skat på bøgerne og gør dem dyrere, det hører vel med til socialistisk kultur, at man beskatter bøgerne.

Altså, man kunne her få penge til afvikling både af kaffeskat, cikorieskat, tændstikskat og papirskat; så ville man spare en hel masse til administration og spare borgerne for en masse besvær. Jeg kan ikke forstå, at dette ikke står klart for regeringen. Det gør det vel også, men det gælder jo både regeringspartiet og i nogen grad de andre partier, at de tror, at det ikke står klart for befolkningen. Hvis befolkningen først blev klar over, hvordan den bliver snydt og narret ved alle tilskudsordningerne, som den jo selv må betale, hvad så? At tage skat af en forbrugsvare og til gengæld give tilskud til en anden har jo ikke noget som helst med sund fornuft at gøre, det gør ikke livsvilkårene billigere for befolkningen, og det giver en hel masse administration.

Jeg kan selvfølgelig notere med en vis tilfredshed, at både venstre, konservative og radikale er gået ind for en delvis afvikling, og at man har sympati for afvikling udover det, man er gået ind for, og jeg kan også notere med en vis tilfredshed, at selv socialdemokraterne ikke foreslår at gå tilbage til det, der var, før vi fik vedtaget afviklingsforslaget i fjor. Men hvorfor dog ikke klare dette problem alene ved at standse lovforslagets behandling og bruge de 50 mill. kr., man kan spare, til at afskaffe afgifterne på de almindelige livsfornødenheder. Jeg tror, det ville være en